

andre Ord, hvis Pristallet bevares, saa vil den Besparelse, Regeringen her foreslaar, blive varig, og for saa vidt kan man sige, at Forslaget med Rimelighed vilde kunne indgaa i en virkelig Balanceplan. Spørgsmaalet bliver saa imidlertid her: Er den Besparelse, man vil paa, berettiget, eller er den det ikke? Det er jo ikke nok, at man fremsætter den Tanke, at en eller anden Udgift skal skæres ned uden Hensyn til Berettigelsen eller Ikke-Berettigelsen deraf. Hvis Problemet var saa simpelt, saa kunde jo ethvert Skolebarn reducere et eller andet Tal i det Statsbudget, vi nu kører med, og sige: Nu har vi Balance, for jeg har taget saa og saa mange Millioner væk fra det paagældende Sted. Man maa med klare Argumenter kunne paaavise — ikke mindst, hvor man staar overfor Mennesker, som hver enkelt for sig vil føle Trykket deraf —, at den paagældende krævede Nedsættelse er berettiget. Nu kan det fornuftigvis ikke være min Tanke her i Detailler at ville komme ind paa Konjunkturtillæggsforslaget, idet det er fremkommet som et særligt Lovforslag, hvortil de forskellige Partier vil kunne give deres Indsats, naar det kommer frem til Behandling. Men en enkelt Hovedlinie vil jeg dog gerne trække op i Forslaget, fordi den i alt Fald efter min Tankegang synes mig at være afgørende. Lad os se paa, hvorledes det Forslag, som Regeringen har stillet, tager sig ud overfor en Indtægts-Klasse som Assistentklassen. Assistentklassen har en Indtægt, som paa ingen Maade kan betegnes som meget høj, men som paa den anden Side heller ikke kan henregnes til de laveste, den maa vel reelt set henregnes til Mellemindkomsterne. Den Gang Loven af 1919 blev givet, gav man Assistentklassen et Konjunkturtillæg paa 900 Kr. og et Dyrtidstillæg paa 702 Kr., hvilket altsaa for disse to Posters Vedkommende i alt udgjorde 1 602 Kr. Dyrtidstallet var den Gang 211. Overfor dette staar vi nu med et Dyrtidstal paa 198, altsaa et Dyrtidstal, som ligger 5—6 pCt. under det Dyrtidstal, man havde i 1919, men efter Regeringens Forslag vil de paagældende paa de to her nævnte Poster i Stedet for 1 602 Kr. kun faa en Indtægt af 936 Kr., det vil altsaa med et rundt Tal sige en Nedgang med 700 Kr. Men til Dyrtidstallets Reduktion med ca. 6 pCt. vil kun svare en Nedgang paa 400 Kr. Man tager altsaa væsentligt mere, end man kunde gøre, hvis man alene tog Hensyn til Pristallet. Er dette nu berettiget, eller er det fra Regeringens Side ført noget Bevis for, at det er berettiget? Jeg har intet

saadant Bevis set. Jeg tør paa ingen Maade paastaa, at det ikke kunde være berettiget, idet jeg mener, man har Lov til at sige, at Tjenestemændenes Lønninger maa sættes i et vist Forhold til almindelige private Menneskers Indtægt. Men jeg mener paa ingen Maade, at en Stat har Lov til at lønne sine Tjenestemænd saaledes, at de bliver trykket ned under, hvad en tilsvarende Tjenestemand i privat Virksomhed har. Det kunde imidlertid være muligt, at de private Funktionærer, sammenlignet med den Standard, hvorunder de befandt sig før Krigen, nu er langt daarligere stillet end de tilsvarende Tjenestemænd, og dette kunde efter min Overbevisning være et plausibelt Grundlag for at kræve, at Statens Tjenestemænd ogsaa skulde gaa ned i Lønning. Saa vidt mig bekendt er der imidlertid ikke gjort det allersvageste Forsøg paa at bevise, at dette er Tilfældet. Men jeg maa hævde, at før man har ført dette Bevis, er det ganske urimeligt at stille et saadant Krav til en bestemt Klasse Mennesker. Jeg vil derfor henstille, at man fra Regeringens Side — Forholdene er nu en Gang saaledes, at kun Regeringen kan løse den Opgave gennem de Midler, den nu paa saa mange Maader raader over — søger at komme til Bunds i, hvorledes de forskellige Klasser i dette Land staar indtægtsmæssigt nu sammenlignet med Tiden før Krigen, eventuelt sammenlignet med den Tid, da Lønningsloven blev givet. Det er jo ingenlunde usandsynligt, at det økonomiske Verdenstryk, der hviler paa os, vil bevirke, at alles Levofod maa nedsættes, og er dette Tilfældet, er der ingen Vej udenom, saa maa Tjenestemændene følge med de andre. Men lad os faa Beviserne derfor, hvis de er til Stede. Det forekommer mig, at man naturligvis maa se paa Sagen fuldkommen sagligt og erkende, at hele Samfundet nu en Gang hænger sammen. Man maa hverken forlange for meget eller for lidt af nogen.

Ogsaa i en anden Henseende mener jeg, at et saadant Materiales Fremskaffelse vil have sin store Værdi, idet der efter min Opfattelse neppe kan være Tvivl om, at Statens Udgifter til Lønninger maa formindskes. Men dette maa ikke ske derved, at man trykker de enkeltes Lønninger ned under, hvad der kan tjenes i tilsvarende privat Virksomhed, men derved, at man sætter den enkeltes Lønning i Forhold til, hvad en Mand af lignende Støbning kan tjene i privat Virksomhed. Samtidig maa man naturligvis stræbe efter at forenkle Statsmaskineriet saa meget som muligt.